

Staten kunde komme til at giye Laan i Jorden. Det er en Kendsgerning trods mange Mapper fulde. Og saa har jeg set Jordlovsudvalgets Udtalelser. Det har arbejdet med denne Lov, og det har indhentet Erfaringer, og det siger, at denne Lov er uheldig; og det er den selvfølgelig, naar den ikke kan praktiseres, hvilket den ikke kunde som Følge af den Maade, hvorpaa Skøderne er udstedt; det har jeg været Vidne til.

Saa siger det ærede Medlem, at den nugældende Lov i de sønderjydske Landsdele giver ikke Menighedsraadene nogen Pligt til at sælge, men kun til at udbyde. Ja, det kan naturligvis siges. Det ærede Medlem var før ved at kritisere den højtærede Kirkeminister, fordi den højtærede Minister efter det ærede Medlems Mening ikke administrerede Loven efter dens Aand, men efter dens Bogstav. Men her vil det ærede Medlem have Lovens Bogstav til at gælde og ikke dens Aand. Det er der ingen Logik i.

Endvidere siger det ærede Medlem, at man kan ikke se bort fra, at der har været Repræsentanter herovre i Rigsdagen fra Menighedsraadene, og det er heller ikke min Mening at ville se bort fra det. Jeg er ikke ked af, naar der kommer Henvendelser ude fra de Organisationer, der har med de Forhold at gøre, som vi beskæftiger os med. Men naar det ærede Medlem lægger saa stor Vægt paa, hvad Menighedsraadene har sagt, vil jeg gøre ham opmærksom paa, hvad han sikkert ikke har tænkt over, at Menighedsraadene slet ikke er valgt med det for Øje, man har slet ikke tænkt paa det Spørgsmaal, da de blev valgt. Tillige er der den Ting, at det nok er en Repræsentation for Menighedsraadene, men vi ved ikke, hvad de eventuelle Mindretal i de forskellige Menighedsraad har sagt. Det ærede Medlem har truffet en Husmand, som var Medlem af et Menighedsraad, ja endogsaa var Formand for en Husmandsforening, og han har været enig med ham i, at man ikke skulde have Præstegaardsjorderne udstykket. Men een Svale gør som bekendt ingen Sommer. Dersom man kun tager Hensyn til Menighedsraadene, saaledes som de nu er sammensat, vil Resultatet imidlertid blive, at Menighedsraadsvalgene kommer til at foregaa efter partipolitiske Linier. Hvis det er det, det ærede Medlem tilsigter, skal han tage Hensyn til Menighedsraadenes Indstilling, men hvis han tilsigter, at vi ikke skal have Menighedsraadsvalgene gjort til partipolitiske Valg, saa tror jeg ikke, det vil være rigtigst kun at tage Hensyn til den Side.

Det ærede Medlem bebrejdede, gan-

ske vist meget mildt, den højtærede Kirkeminister, at Husmandskommissionerne havde indkaldt Andragender om Præstegaardsjorder, det skulde ikke være rigtigt. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem mener. Det er i alt Fald gældende i det gamle Land, at Amtskommissionerne, Husmandskommissionerne til Oprettelse af Husmandsbrug indkalder Andragender efter de Jordlove, vi har, og det maa ogsaa være rigtigt i de sønderjydske Landsdele. Det kan der ikke rejses nogen Kritik for mod den højtærede Kirkeminister. Men saa samles Repræsentanter for Husmandsorganisationerne til et Møde — de har holdt mange Møder om det omkring i Landet, ved jeg —, og de sender — det ærede Medlem ved ikke, med hvilken Ret — en Anmodning ind til den danske Rigsdag om at faa Præstegaardsjorderne udstykket efter Loven af 4. Oktober 1919. Det er et fuldgældigt Bevis for, at det ærede Medlem ikke har Ret i, at det er den sønderjydske Befolkning, der staar bagved hans Anskuelse.

Nu tror jeg vel ikke, det fører til noget at diskutere ret indgaaende med det ærede Medlem. Jeg kan tænke mig, at vi skal have Forslaget til Behandling i et Udvalg, og saa faar vi antagelig nok at se, hvad der er i Mappen. Det kan jo være, der er en Del, vi kan bruge, og ellers maa vi se, om vi kan faa Oplysninger andre Steder, hvis vi ikke synes, vi har Oplysninger nok. Men hvis det er det ærede Medlems Mening, at Spørgsmaalet skal være Genstand for en ret indgaaende Undersøgelse, er det jo givet, at Lovforslaget ikke kan blive gennemført i indeværende Samling. Maaske det ogsaa er det ærede Medlems Hensigt, det ved jeg naturligvis ikke; men saa faar han selv Ansvaret derfor, og det vil han selvfølgelig ogsaa bære.

Men saa kommer vi til den egentlige Kærne i Sagen, ikke alene for det ærede Medlem, men for hele Lovgivningsmagten, og det er, om det, naar man endelig vil, at Præstegaardsjorderne skal udstykkes, hvad der for mig ikke kan være nogen Tvivl om bør ske, saa er forkert at afhænde dem efter Loven af 4. Oktober 1919. Det ærede Medlem siger, at man skal have Lov til ved fri Overenskomst at tage for sin Jord, hvad man kan faa, man skal have, hvad den er værd i Handel og Vandel. Nu vil jeg spørge det ærede Medlem, om han ikke mener, at hvis vi kan vente Retfærdighed fra nogen Side, maa det være fra Kirkens Side, og hvis det er rigtigt, at man skulde have større Ret til at vente Retfærdighed fra Kirkens Side end fra nogen anden Side, saa fore-